

Mgr. Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne 18. května 2016
Č.j.: MK 34092/2016 OLP

Rozhodnutí

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 3. 3. 2016, který podala společnost Nová Pernikářka a.s., IČ: 27882489, se sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1, zastoupena JUDr. Ing. Martinou Šourkovou, advokátkou, ev. č. ČAK 13061, Toman, Devátý & Partneři, advokátní kancelář, s.r.o., IČ: 28497333, se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2 (dále též „podatel rozkladu“, „žadatel“ nebo „účastník“), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým jako příslušný orgán státní správy na úseku státní památkové péče podle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu rozhodlo, že rozsah kulturní památky evidované v pod r. č. Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r. č. 40490/1-1486 jako soubor „Usedlost Pernikářka“ je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, hospodářské budovy na pozemku parc. č. 1272/1, ohradní zeď s kapličkou a branou na pozemcích parc. č. 1272/1, 1273/1, 1273/2, 1273/3, 1273/35, 1273/29, a pozemky parc. č. 1272/1-2, 1273/1-20, 1273/29 a 1273/35, k.ú. Dejvice, okres Praha – hlavní město. Ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu je účastníkem řízení podatel rozkladu. Podle ustanovení § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

t a k t o :

**rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury
č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016
s e m ě n í t a k, že jeho výrok zní následovně:**

Ministerstvo kultury jako příslušný orgán státní správy na úseku státní památkové péče podle ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodlo, že rozsah kulturní památky evidované v pod r. č. Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r. č. 40490/1-1486 jako soubor „Usedlost Pernikářka“ je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, k.ú. Dejvice, okres Praha – hlavní město.

O d ů v o d n ě n í :

Rozkladem se jeho podatel domáhá toho, aby napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r.č. 40490/1-1486 je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, k.ú. Dejvice, obec Praha.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ministerstvo kultury obdrželo žádost účastníka ze dne 25. 5. 2015 o určení právního vztahu ve věci rozsahu kulturní památky „Usedlost Pernikářka“, evidované v ústředním seznamu kulturních památek pod č. 40490/1-1486. Žádost obsahuje názor, že kulturní památkou je pouze obytná budova areálu usedlosti Pernikářka a nikoliv např. hospodářské budovy usedlosti s tím, že kulturní památkou je rovněž sousední kaplička sv. Michala.

Na základě výše uvedené žádosti Ministerstvo kultury vydalo rozhodnutí č.j. MK 40456/2015 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 3. 7. 2015, kterým podle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu rozhodlo, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r. č. 40490/1-1486 jako soubor „Usedlost Pernikářka“ je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, hospodářské budovy na pozemku parc. č. 1272/1, ohradní zeď s kapličkou a branou na pozemcích parc. č. 1272/1, 1273/1, 1273/2, 1273/3, 1273/35, 1273/29, a pozemky parc. č. 1272/1-2, 1273/1-20, 1273/29 a 1273/35, k.ú. Dejvice, okres Praha – hlavní město.

Účastník pak výše uvedené rozhodnutí napadl včas podaným rozkladem ze dne 30. 7. 2015, kterým se domáhal toho, aby bylo změněno tak, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r.č. 40490/1-1486 je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, k.ú. Dejvice, obec Praha, nebo aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Ministerstvu kultury k novému projednání.

Na základě shora zmíněného rozkladu ze dne 30. 7. 2015 jsem vydal rozhodnutí, kterým jsem zrušil napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 40456/2015 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 3. 7. 2015 a vrátil věc Ministerstvu kultury k novému projednání, a to z následujících důvodů:

„Shledal jsem, že teprve po vydání rozkladem napadeného rozhodnutí byly Ministerstvem kultury opatřeny nové zásadní podklady, které mohou být rozhodující pro posouzení dané věci. S těmito podklady se tak účastník nemohl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně v reakci na to navrhnout doplnění dalších podkladů. Konkrétně byl Ministerstvem kultury po vydání rozkladem napadeného rozhodnutí opatřen návrh Pražského střediska státní památkové péče a ochrany přírody, kterým vybralo a předložilo ke schválení Radě Národního výboru hl. m. Prahy seznam nemovitých kulturních památek k rozhodnutí podle zákona č. 22/1958 Sb. o zapsání do seznamu kulturních památek. Předložený seznam je velmi obsáhlý, podle titulního archu čítá 191 stran A4, obsahuje několik tisíc návrhů. Předmětná kulturní památka je zde uvedena na straně 166 takto: „Čp. 59 – Usedlost Pernikářka se zahradou – Na Pernikářce č. 15. Stavba z konce 18. století, ranně klasicistní usedlost s architektonicky zajímavým průčelím.“ Dále bylo Ministerstvem kultury po vydání rozkladem napadeného rozhodnutí opatřeno usnesení č. 141 ze dne 22. 12. 1964, které vydala Rada Národního výboru hlavního města Prahy, jímž byl schválen výše uvedený návrh Pražského střediska státní památkové péče a ochrany přírody. Ministerstvo kultury rovněž opatřilo zápis z 15. schůze Rady Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 22. 12. 1964, kde je popsáno

projednání předmětného návrhu Pražského střediska státní památkové péče a ochrany přírody a vydání předmětného usnesení č. 141, kterým byl tento návrh schválen.

Konstatoval jsem, že „Ministerstvo kultury vydalo rozkladem napadené rozhodnutí, kde dospělo k závěru, že předmětné nemovitosti byly v daném rozsahu za kulturní památku prohlášeny v roce 1964, aniž by k tomu mělo dostatečné podklady, když zejména nemělo k dispozici výše uvedené dokumenty. Dospěl jsem proto k závěru, že rozkladem napadené rozhodnutí je proto nutno zrušit a vrátit věc Ministerstvu kultury k novému projednání.“

Dále jsem v odůvodnění mého rozhodnutí uvedl, že „Ministerstvo kultury následně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu umožní žadateli, aby se s těmito nově opatřenými podklady seznámil, vyjádřil se k nim a případně navrhl doplnění dalších podkladů. Poté Ministerstvo kultury důkladně porovná a posoudí tyto nové podklady (včetně dalších případných podkladů) ve vztahu k podkladům, které byly opatřeny před vydáním rozkladem napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2201/1968, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968 a rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2154/68, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968, ze kterých žadatel dovozuje, že do seznamu kulturních památek byl v rámci usedlosti Pernikářka zapsán pouze objekt „čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“ a „kaplička sv. Michala v Praze 6, Na Pernikářce“, tj. nikoliv např. hospodářské budovy a zahrada. Poté Ministerstvo kultury ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu v novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodní své hodnotící závěry, včetně vypořádání případných nových námitek žadatele. V novém prvoinstančním rozhodnutí Ministerstvo kultury vypořádá též námítky, tvrzení a skutečnosti uplatněné žadatelem v rozkladu, které nebyly řešeny v tomto řízení o rozkladu, neboť nemají vliv na výrok tohoto rozhodnutí, kterým se věc vrací Ministerstvu kultury k novému projednání. Konkrétně se tak Ministerstvo kultury bude muset vypořádat mj. se skutečností, že nově opatřené podklady z roku 1964 zjevně nejsou v souladu s rozhodnutími z roku 1968 a v souvislosti s tím bude muset přesvědčivě a podrobně vypořádat především námítky žadatele, že s výjimkou hlavní obytné budovy čp. 59 je nezákonný či nulitní zápis do seznamu kulturních památek všech ostatních dotčených nemovitostí (tj. zejména hospodářských budov a zahrady) a tedy že v roce 1964 neproběhl tento zápis v souladu s tehdy platnými předpisy, když je v rozporu s rozhodnutími z roku 1968 a nelze tak na tento zápis vztáhnout § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., když slova „podle dřívějších právních předpisů“ v tomto ustanovení je dle názoru žadatele přípustné vykládat pouze tak, že znamenají „v souladu s dřívějšími právními předpisy“ a nikoliv toliko „v režimu dřívějších právních předpisů“.

Po vrácení věci k novému projednání Ministerstvo kultury umožnilo žadateli seznámit se s nově opatřenými podklady, ke kterým se pak žadatel vyjádřil v podání ze dne 2. 2. 2016, kde mj. uvedl následující:

„Pražské středisko státní památkové péče a ochrany přírody předložilo Radě Národního výboru hl. m. Prahy ke schválení obsáhlý návrh seznamu nemovitých kulturních památek. Na straně 166 je pak uveden i objekt žadatele, a to s tímto popisem: „Čp. 59 - Usedlost Pernikářka se zahradou - Na Pernikářce č. 15. Stavba z konce 18. století, ranně klasicistní usedlost s architektonicky zajímavým průčelím.“ Uvedený návrh byl schválen usnesením Rady Národního výboru hl. m. Prahy č. 141 ze dne 22. 12. 1964. Jak vyplývá z odůvodnění shora uvedeného návrhu Rady NV HMP, do seznamu byly zahrnuty objekty se sjednocující formou popisů, vystihujících ve zkratce vývoj objektu a tím i hlavní podstatu jeho ochrany z kulturního hlediska. Z tohoto pohledu je zjevné, že v případě „usedlosti Pernikářka“ je z kulturního (památkového) hlediska zajímavá pouze stavba č. p. 59, která má dle popisu architektonicky zajímavé průčelí. Pokud by tomu bylo jinak, byla by uvedená skutečnost bezpochyby v popisu zohledněna, což je patrné z popisů dalších objektů na str.

166, kde památkově zajímavé objekty či prvky u jednotlivých staveb jsou zvlášť zmíněny (např. u čp. 83 - trámové stropy a druhá usedlost v zahradě či u čp. 84 - do dvora zachována stará vrata, ve dvoře sluneční hodiny atd.).“

K tomuto okruhu námitek Ministerstvo kultury uvedlo v odůvodnění napadeného rozhodnutí č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016 následující:

„K této domněnce uvádíme, že text z materiálu, předloženého ke schválení radou NV HMP, nazvaný „Státní seznam nemovitých kulturních památek podle zák. č. 22/1958 Sb.“ obsahuje pouze stručnou charakteristiku památky, vystihující její památkovou hodnotu, nikoli odborný výčet všech památkově hodnotných částí (viz Metodické pokyny – Oddíl VII.). To dokazuje ostatní zápisy, např. „Čp. 3 – Býv. Kovárna proboštského dvora – Glinkova ul. Přízemní stavení dnes klasicistního charakteru“. Tyto zapsané památky byly dále předmětem zkoumání, to dokládá i postupně zpracovávaná sbírka příloh Státního seznamu. Ze znění zápisu nelze vyvozovat, že soubor měl hodnotné pouze ranně klasicistní průčelí hlavní budovy souboru. Taková domněnka nemá oporu v tehdejších právních předpisech.“

Dále žadatel v podání ze dne 2. 2. 2016 uvedl následující:

„Zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále též „ZKP“) tedy stanovil jasný způsob, na základě kterého mohla být věc zapsána do seznamu památek s tím, že podmínkou pro tento zápis bylo rozhodnutí příslušného orgánu. Pokud takovéto rozhodnutí nebylo, nebylo možné věc do seznamu památek řádně zapsat. Uvedený závěr jednoznačně podporuje i ustanovení § 4 odst. 2 shora uvedené vyhlášky, podle něhož platilo, že zápisy do seznamu památek se provádí do 15 dnů od právní moci příslušného rozhodnutí. V případě „usedlosti Pernikářka“ pak náležitosti zákona splňovalo pouze výše uvedené rozhodnutí (rozhodnutí Kulturní správy Národního výboru hl. m. Prahy (ve spise pod. č. 1-5), na jehož základě byla kulturní památkou prohlášena budova č.p. 59. Předmětné rozhodnutí tak odstranilo jakékoli případné pochyby o rozsahu památkové ochrany a památkového významu jednotlivých částí „usedlosti Pernikářka“. Ohledně zbývajících nemovitostí v areálu (hospodářské budovy a pozemky s jejich součástmi), které měly i jiné majitele, nebylo nikdy vydáno žádné rozhodnutí podle ustanovení § 7 odst. 3 ZKP a tyto věci byly postupně v průběhu let do seznamu památek zapsány neoprávněně. Na uvedené skutečnosti nic nezměnily ani podklady, které si Ministerstvo kultury vyžádalo od NPÚ, neboť mezi nimi není žádný dokument, který by zlegalizoval zápis jakýchkoli dalších nemovitostí (vedle budovy č.p. 59) do Ústředního seznamu kulturních památek.“

K tomuto okruhu námitek Ministerstvo kultury uvedlo v odůvodnění napadeného rozhodnutí č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016 následující:

„K této námitce uvádíme, že se zakládá na nesprávném pochopení celého procesu zápisu, který je popsán výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žadatel zaměňuje druhotné rozhodnutí z roku 1968, které obsahuje řadu pochybení proti literě zákona (např. je vydáno jako správní, ačkoli zákon č. 22/1958 Sb. žádné správní řízení nepředepisuje, dále uvádí, že je vydáno v souladu s § 2 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., ačkoli vlastník žádnou pochybnost ohledně památky Usedlost Pernikářka nevznesl, a dále uvádí § 7 zákona č. 22/1958 Sb., ačkoli řádné rozhodnutí podle tohoto paragrafu již bylo vydáno – tím je Usnesení rady Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 22. 12. 1964 č. 141 (v případě hlavního města Prahy byl příslušným výkonným orgánem Národní výbor hlavního města Prahy). Pokud by skutečně někdo pochybnosti vznesl a rozhodnutí KS NV HMP bylo skutečně vydáno dle § 2

odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. – tedy v pochybnostech, i v takovém případě z něj nevyplývá, že ohradní zeď s kapličkou či hospodářské budovy areálu kulturní památkou nejsou a byly zapsány neoprávněně. Nic takového však toto rozhodnutí neuvádí, pouze potvrzuje, že č. p. 59 Na Pernikářce (ať již je chápeme jako název souboru nebo jak jej chápe žadatel – jako název pouze obytné budovy č. p. 59) je řádně zapsanou kulturní památkou. Doplnujeme, že ve výroku rozhodnutí z roku 1968 není, jak nesprávně cituje žadatel ve svém závěrečném vyjádření na str. 2 „budova čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“, nýbrž ze správné citace: „čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“ vyplývá logicky, že je názvem souboru, jak je uvedeno výše. V žádném případě z tohoto rozhodnutí nelze vyvodit, že Usnesení rady Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 22. 12. 1964 č. 141 se vztahuje pouze na obytnou budovu usedlosti č. p. 59 a nikoli na celou usedlost. Žadatel pomíjí, že v souladu s ustanovením § 7 odst. 3 ZKP bylo vydáno 22. 12. 1964 usnesení Rady Národního výboru hl. m. Prahy, jak je uvedeno výše. Doplnujeme, že Rada Národního výboru hl. m. Prahy měla k takovému rozhodnutí plnou kompetenci – dle § 25 odst. 1 zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech, byla rada výkonným orgánem národního výboru. Na okraj doplňujeme, že důkazem trvalé právní jistoty zápisu je i rozhodnutí, vydané v roce 1983 Ministerstvem kultury, kterým nebyla zrušena památková ochrana části ohradní zdi usedlosti Pernikářka v ul. Zvonická, v řízení o upuštění od památkové ochrany, které vyvolalo stavební družstvo pro výstavbu rodinných domků. Výrok stanovuje podmínky, za nichž lze zřídit v ohradní zdi přístup do zahrady k jednotlivým plánovaným objektům a také podmínky k míře likvidace zeleně v zahradě. Toto rozhodnutí potvrzuje, že vlastníci ani zúčastnění strany nepochybovali, že chráněna je celá ohradní zeď a plocha zahrady, k zamýšlené výstavbě nakonec nedošlo.“

Napadeným rozhodnutím č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016 pak Ministerstvo kultury rozhodlo, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r. č. 40490/1-1486 jako soubor „Usedlost Pernikářka“ je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, hospodářské budovy na pozemku parc. č. 1272/1, ohradní zeď s kapličkou a branou na pozemcích parc. č. 1272/1, 1273/1, 1273/2, 1273/3, 1273/35, 1273/29, a pozemky parc. č. 1272/1-2, 1273/1-20, 1273/29 a 1273/35, k.ú. Dejvice, okres Praha – hlavní město. V jeho odůvodnění Ministerstvo kultury mj. uvedlo následující:

„Ministerstvo kultury po prozkoumání všech shromážděných podkladů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech dospělo k tomuto závěru: Již od samotného zápisu – 22. 12. 1964 tedy byla kulturní památka – soubor Usedlost Pernikářka, zapsána v rozsahu, který potvrdilo oddělení evidence Národního památkového ústavu, g. ř. ve Sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci ze dne 13. 10. 2006, vydaném tehdejšímu vlastníku usedlosti – Akademii věd České republiky (ve spise pod č. 3-C). Předmětný soubor byl tedy řádně podle zákona zapsán v roce 1964 do státních seznamů jako „Čp. 59, Usedlost Pernikářka se zahradou“. Pod tímto označením je chápán celý soubor staveb a pozemků, jak je uveden výše ve výroku tohoto rozhodnutí. Podklady z kartotéky v příloze C (kartotéka je součástí státních seznamů – viz výše) uvádí k popisu souboru: „Patrové budovy obklopují obdélný dvůr, v průčelí pětiosá obytná budova, pod jejíž fasádou datovanou 1861 lze vidět starší kamenné zdivo. Za domem zahrada, v jejíž zdi upravena kaplička, pilastry s kapkami v hlavicích nesou segmentově vyklenutou římsu. Obytná budova přefasádovaná r. 1861 je zbytkem staré usedlosti. Kaplička z konce 18. stol.“ Sběrka příloh (je rovněž součástí státních seznamů) podrobněji charakterizuje č. p. 59 jako samostatně stojící hospodářskou usedlost s patrovou obytnou budovou a ostatními budovami přízemními nebo se zvýšeným přízemím. Podrobněji se věnuje obytné budově, bývalé stodole a bráně. V roce 1984 (pravděpodobně po rozdělení pozemků) byl doplněn aktualizovaný zakres do katastrální mapy, kde je barevně vyznačen rozsah celého areálu této kulturní památky. Zahrnuje areál usedlosti, ohraničený ohradní zdí.

Evidenční list souboru také uvádí poznámku z roku 1983, která doplňuje, že v roce 1983 nebylo upuštěno od památkové ochrany rozhodnutím MK ČSR č. 15.277/83-VI/1 ze 7. 10. 1983 pod č. j. 5062/83. Z těchto podkladů vyplývá rozsah zapsaného souboru ke dni 1. 1. 1988, uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí (s označením pozemků dle současné podoby katastrální mapy), kdy se státní seznamy staly základem Ústředního seznamu kulturních památek. Od doby zápisu tohoto souboru až do dnešní doby nebylo zrušeno prohlášení žádné věci souboru ani dodatečně prohlášena nějaká další věc jako součást tohoto souboru. Doplňujeme, že novodobé drobné stavby z 20. století (skleníky, trafostanice), umístěné na pozemcích uprostřed zahrady, nejsou součástí souboru, státní seznamy se o těchto stavbách nezmiňují. Po prostudování veškerých podkladů tedy Ministerstvo kultury potvrzuje rozsah, který ve svém Sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci uvedl Národní památkový ústav, generální ředitelství, dne 18. 8. 2014, č. j. NPÚ-310/63933/14. Na okraj této problematiky zápisů památek podle předešlé právní úpravy dodáváme, že soubor Čp. 59, Usedlost Pernikářka se zahradou se stal kulturní památkou již od nabytí účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách. Rozhodnutí o zápisu NV hl. m. Prahy mělo pouze deklaratorní charakter, samotný zápis ani vyrozumění vlastníka nevyvolávaly právní účinky. V současné době je soubor kulturní památkou, neboť byl zapsán do státního seznamu kulturních památek před 1. 1. 1988 tak, jak je stanoveno v § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Existence tohoto zápisu před 1. 1. 1988 je dle judikátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 26/2008 – 72 ze dne 16. 7. 2008, jedinou nutnou podmínkou k tomu, aby bylo možné věc považovat za kulturní památku. V souladu s tímto judikátem doplňujeme, že význam slov „podle dřívějších právních předpisů“ v ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. je nutno vykládat jako „v režimu dřívějších právních předpisů“ a nikoliv „v souladu s dřívějšími právními předpisy“, neboť zda tak bylo učiněno v souladu s tehdejšími předpisy již nelze přezkoumávat, když lhůty k přezkumu již uplynuly, a proto postačí, že je zjištěno, že tak bylo učiněno v režimu dřívějších právních předpisů, tj. před 1. 1. 1988.“

„Pražské středisko státní památkové péče a ochrany přírody vybralo a po posouzení a připomínkách řady institucí: Hlavní architekt města Prahy, Československá akademie věd, Ústav pro teorii a dějiny umění, Svaz architektů ČSSR, Svaz československých výtvarných umělců, Státní ústav pro rekonstrukce památkových měst a objektů a radou ONV v Praze 1., následných úpravách, a především po schválení krajskou komisí státní památkové péče (schváleno 19. 12. 1963 školskou a kulturní komisí NVP) – viz Důvodová zpráva – příloha 141. usnesení rady NVP (ve spise pod č. 13), předložilo ke schválení Radě Národního výboru hl. m. Prahy seznam nemovitých kulturních památek k rozhodnutí podle zákona č. 22/1958 Sb. Předložený seznam byl velmi obsáhlý, podle titulního archu čítal 191 stran A4, obsahoval tedy několik tisíc návrhů (ve spise pod č. 9). Dne 22. 12. 1964 Rada Národního výboru hl. m. Prahy jako výkonný orgán NV HMP seznam formou usnesení pod č. 141 schválila (ve spise pod č. 10). Předmětná kulturní památka je zde uvedena na straně 166 takto: „Čp. 59 – Usedlost Pernikářka se zahradou – Na Pernikářce č. 15. Stavba z konce 18. století, raně klasicistní usedlost s architektonicky zajímavým průčelím.“ Podobnými slovy jsou stručně uvedeny i další usedlosti. Pod pojmem „usedlost“ neboli „zemědělská usedlost“ byla chápána vždy celá historicky spolu souvisící jednotka - tedy soubor staveb, tvořený obytnou budovou a hospodářským zázemím usedlosti – stodolou, chlévy, dvorem, případně zahradou. Dle pravidla Metodických pokynů (ve spise pod č. 8) uvedeného výše (Oddíl II: Státní seznam nemovitých kulturních památek 1. Kartotéka) u historicky spolu souvisící jednotky se soubor evidoval podle popisného čísla hlavní budovy, to dokládá forma uvedení všech nemovitých souborů památek předložených dne 22. 12. 1964 Radě Národního výboru hl. m. Prahy ke schválení (viz položka č. 9 spisu). Pro ilustraci dodejme, že areál Pražského hradu, obsahující řadu staveb, budov i pozemků s různými č. p. byl uveden prostě jako „Pražský hrad“. Žádný z těchto zápisů neobsahuje přesnější údaje o jednotlivých nemovitostech – zahrada byla zcela

jasně zahradou, tedy oploceným souvisejícím prostorem zeleně, nebylo potřeba uvádět čísla pozemků, na kterých se zahrada rozkládá. Tímto aktem schválení – deklaratorní rozhodnutí formou usnesení, tedy byla splněna podmínka pro zápis historicky spolu související jednotky do státního seznamu, daná § 7 odst. 3 Zákona OKP. Zápis musel být proveden nejpozději do 15ti dnů. Protože šlo o velký objem dat (191 stránek – několik tisíc zápisů), byla praxe taková, že všechny předložené návrhy byly již předepsané do knihy státního seznamu, a pokud Rada některou z památek neschválila zapsat, byla v evidenční knize státního seznamu vyškrtána. Takové zápisy lze při prolistování evidenčních knih nalézt. Po schválení radou bylo do knihy dorazítkováno u oněch stovek schválených zápisů razítko s datem 22. 12. 1964 do rubriky Záznam o rozhodnutí k zápisu památky do státního seznamu (ve spise pod č. 3-A). Rozhodnutí o zápisu ve smyslu § 7 odst. 3 Zákona OKP a § 1 odst. 3 Vyhlášky nebylo rozhodnutím správním, nýbrž deklaratorním, vlastník byl o zápisu vyrozuměn dle § 5 Vyhlášky teprve po zápisu památky do státního seznamu. Vzhledem k tisícům zápisů, schválených 22. 12. 1964, byl vlastník usedlosti vyrozuměn o zápisu až po dvou letech – dle žadatelem předložené kopie konceptu rozhodnutí (ve spise pod č. 1-5, 1-6) se tak stalo v prosinci 1966, Zákon OKP ani Vyhláška však žádnou lhůtu pro zaslání vyrozumění nestanovuje.“

„Obě rozhodnutí Kulturní správy Národního výboru hl. m. Prahy z roku 1968 (téměř dva roky po vyrozumění vlastníků), na které se žadatel odvolává (ve spise pod č. 1-5, 1-6), mají podobu správního rozhodnutí a ve výroku uvádějí tehdejší správní řád – zákon č. 71/1967 Sb. a Zákon OKP - § 2 odst. 3 a § 7 odst. 3. (Druhé rozhodnutí Kulturní správy Národního výboru hl. m. Prahy z roku 1968, které žadatel předkládá (ve spise pod č. 1-6) se netýká souboru Usedlost Pernikářka, nýbrž jde o sousední kulturní památku - kapličku sv. Michala, evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod č. 40474/1-1478.) Nejde o rozhodnutí, která byla zákonným podkladem zápisu, jak se domnívá žadatel v žádosti. Z jejich textu není zřejmé, proč jde o rozhodnutí správní (patrně neznalostí úředníků), ani proč byla vydána, neboť text uvádí, že vyrozumění vlastníci nevznesli námitky ani připomínky k zápisu, není tedy ani příliš pravděpodobné, že by vznesli pochybnost o zápisu ve smyslu § 3 odst. 3 Zákona OKP, neboť pak by si měla kulturní správa vyžádat stanovisko Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody, o tom však v textu není zmínka. Můžeme se jen domnívat, že snad jde o snahu dát zápisům nový rámec, využít nově vydaný správní řád - zákon č. 71/1967 Sb., a tedy posílit postavení vlastníka, dát mu větší prostor k vyjádření v procesu společenských změn období po pražském jaru a po srpnové okupaci, od níž uplynuly teprve necelé dva měsíce a společnost dosud nebyla zasažena procesem „normalizace“. To je ovšem pouhý dohad. Jde o rozhodnutí, která trpí vážnými právními vadami, platí tedy presumpce správnosti právního aktu. Z rozhodnutí, které je ve spise pod č. 1-5, vyplývá pouze, že čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice, je kulturní památkou, která se zapisuje do státního seznamu kulturních památek (kde už je od roku 1964 zapsán). Z definice „čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“ vyvozuje žadatel, že jde pouze o budovu čp. 59, nikoli o usedlost čp. 59. Je vysoce pravděpodobné, že rozhodnutí přejalo název souboru ze zápisu, kde je usedlost uvedena v souladu s výše uvedeným metodickým pokynem podle čp. hlavní budovy, konkrétně uvedeno v prvním řádku Čp. 59 – dle výše uvedeného metodického pokynu. Hned druhý řádek zápisu uvádí „Usedlost Pernikářka se zahradou“ a třetí adresu: Na Pernikářce č. 15. Obdobně je usedlost uvedena i ve Státním seznamu, předloženém radě NVHMP ke schválení 22. 12. 1964 (ve spise pod č. 9), v této formě byla zákonně schválena. (Podotýkáme na okraj, že i v případě, kdyby měl žadatel pravdu v tom, že se toto rozhodnutí (č. 1-5) týká pouze obytné budovy č.p. 59 – musíme konstatovat, že text rozhodnutí neříká nic o dalších nemovitostech zapsaného souboru, tedy ani to, že hospodářské budovy usedlosti č. p. 59, zahrada a ohradní zeď s kapličkou a branou zapsanou kulturní památkou nejsou, jak ze znění rozhodnutí vyvozuje žadatel.) Jak uvádí § 1 a 2 Vyhlášky, Státní seznamy kulturních památek

sestávaly nejen z rejstříku - evidenční knihy, mající charakter matriky, ale zároveň i z kartotéky, sbírky příloh (která obsahuje podle potřeby také dokumentaci fotografickou, měřickou, mapovou, modelovou apod.); jde-li o nemovitosti, pak součástí mohl být i snímek z katastrální nebo pozemkové mapy, popřípadě z jiných mapových operátů. V tomto konkrétním případě byl součástí evidenční list, který jasně v popisu uvádí patrové budovy obklopující dvůr, obytnou budovu, zahradu a v její zdi kapličku. Zákres do katastrální mapy vyznačuje obrysem celý areál, ohraničený historickou ohradní zdí. Tyto první součásti Státního seznamu byly postupně doplňovány o další dokumentaci fotografickou, mapovou a podrobnější popis některých objektů.“

„Shrňme zde výše prokázané: Žadatelem předložené rozhodnutí NV HMP (ve spise pod č. 1-5), ač se ve výroku odkazuje k § 2 odst 3 Zákona OKP, není podkladem zápisu areálu Usedlost Pernikářka, kterým je deklaratorní rozhodnutí Rady NV HMP ze dne 22. 12. 1964. Rozhodnutí NV HMP (ve spise pod č. 1-5) neredukuje zápis celé usedlosti č. p. 59 na obytnou budovu č.p. 59. Státní seznam je tvořen evidenčními knihami a sbírkou příloh. Dále doplňujeme, že vzhledem k tomu, že řada kulturních památek byla v 60. letech zaevidována jen velmi obecně – podle č. p. hlavní budovy, proběhla na základě nařízení tehdejší vlády č. 240/1974. v 70. a 80. letech tzv. Generální aktualizace kulturních památek. Probíhala v době působnosti zákona č. 22/1958 Sb. a jejím úkolem bylo zpřesnit evidenci již zapsaných kulturních památek – souborů a areálů, případně související věci sloučit do jednoho souboru, v souladu s tímto úkolem byl soubor pod názvem „č. p. 59 – Usedlost Pernikářka se zahradou“ zpřesněn. Výstupem z generální aktualizace byly tzv. Jmenné seznamy kulturních památek. Na příslušném listu Jmenného seznamu nemovitých kulturních památek 3100 hl. m. Praha je soubor upřesněn takto: Ev. č. 1486 - Usedlost Pernikářka: Čp. 59, zahrada, Ohradní zeď s kapličkou. Patrové budovy, obklopující dvůr byly již uvedeny v prvním evidenčním listě – nedílné součásti státních seznamů. Pozemky nebylo nutné uvádět, k tomu sloužily zákresy, které byly rovněž nedílnou součástí Státních seznamů. Kapličkou je myšlena nikoli nedaleká kaplička sv. Michala, nýbrž výklenková kaple v severovýchodním koutu ohradní zdi, obklopující celý areál“.

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 10806/2016 OPP, sp. zn. MK-S 7181/2015 OPP ze dne 12. 2. 2016 bylo žadateli doručeno dne 22. 2. 2016. Žadatel se včas podaným rozkladem ze dne 3. 3. 2016 domáhá toho, aby napadené rozhodnutí bylo změněno tak, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r.č. 40490/1-1486 je: obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, k.ú. Dejvice, obec Praha. Rozklad obsahuje následující odůvodnění:

„Z textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že MK se s požadavky stanovenými v rozhodnutí o rozkladu řádně nevypořádalo a na uvedené skutečnosti nic neměnil ani rozsah napadeného rozhodnutí. Nelze navíc přehlédnout, že MK se v předmětném rozhodnutí často místo přezkoumatelného odůvodnění uchyluje nejen k extenzivnímu výkladu dostupných dokumentů, ale navíc chybějící informace doplňuje subjektivními úvahami a domněnkami, které v rozhodnutí správního orgánu nemají místo. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že MK v předmětném rozhodnutí opsalo údaje z Ústředního seznamu kulturních památek České republiky vedeného NPÚ, v němž pod číslem rejstříku 40490/1-1486 jsou jako nemovité kulturní památky uvedeny všechny výše uvedené pozemky, včetně budovy č.p. 59, hospodářské budovy, ohradní zdi s kapličkou, bránou s brankou, dvorem (dále jen „zapsané nemovitosti“), aniž by vzalo při rozhodování do úvahy, že neexistuje žádné zákonné rozhodnutí, které by vedle stavby č. p. 59, legalizovalo zápis jakýchkoli dalších nemovitostí do seznamu kulturních památek.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. platilo: „V pochybnostech se považuje věc za památku až do rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru, který si před rozhodnutím vyžádá posudek Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody.“ Současné podle ust. § 7 odst. 1 ZKP rovněž platilo, že památky se z evidenčních důvodů zapisovaly do státních seznamů památek, přičemž chráněny byly i památky do těchto seznamů nezapsané. Obdobně pravidlo pak obsahovalo i ust. § 1 odst. 1 vyhlášky ministerstva školství a kultury č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek (dále jen „Vyhláška“). Podle ust. § 7 odst. 3 ZKP pak platilo: „Národní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou (§ 3). V ostatních případech rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru, případně Národního výboru města Brna, Národního výboru města Ostravy nebo Národního výboru města Plzně.“ Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ZKP stanovil jasný způsob, na základě kterého měla být věc zapsána do seznamu památek s tím, že podmínkou pro tento zápis bylo rozhodnutí příslušného orgánu. Pokud takovéto rozhodnutí neexistovalo, nebylo možné věc do seznamu památek řádně zapsat. Uvedený závěr jednoznačně podporuje i ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky, podle něhož platilo, že zápisy do seznamu památek se provádí do 15 dnů od právní moci příslušného rozhodnutí. Ve věci metodického pokynu, o němž MK z velké části opírá své rozhodnutí, je třeba zdůraznit, že metodickým pokynem se obecně rozumí pomocný dokument instruktážního, návodného či technického charakteru k řešení dílčího problému. Metodické pokyny nejsou obecně závaznými právními předpisy, jsou závazné pro příslušné pracovníky, pokud nejsou v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Z uvedeného tak plyne, že před úpravou v metodickém pokynu má vždy přednost úprava obsažená v obecně závazných právních předpisech.

Pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí, MK své rozhodnutí založilo na následujících závěrech: - usnesení Rady Národního výboru hl. m. Prahy č. 141 ze dne 22. 12. 1964 je deklaratorním rozhodnutím podle ust. § 7 odst. 3 ZKP a § 1 odst. 1 Vyhlášky vyžadovaným k zápisu do seznamu památek; - vlastník byl o zápisu informován v prosinci 1966 (prodlení bylo dle domněnky MK způsobeno množstvím zapsaných památek); - rozhodnutí ze dne 15. 10. 1968 není zákonným rozhodnutím pro zápis, MK neví, proč jde o správní rozhodnutí ani proč bylo vydáno. Odvolatel s výše uvedenými závěry MK nesouhlasí, neboť tyto nemají oporu nejen v příslušných obecně závazných předpisech, ale zejména pak v příslušném spisovém materiálu. Ostatně nelze přehlédnout, že i samo ministerstvo své odůvodnění z části založilo pouze na subjektivních domněnkách a úvahách.

Z dokumentů obsažených v příslušném spise vyplývají následující skutečnosti: Pražské středisko státní památkové péče a ochrany přírody předložilo Radě Národního výboru hl. m. Prahy ke schválení obsáhlý návrh seznamu nemovitých kulturních památek. Na straně 166 je pak uveden i objekt odvolatele, a to s popisem: „čp. 59 – Usedlost Pernikářka se zahradou – Na Pernikářce č. 15. Stavba z konce 18. století, ranně klasicistní usedlost s architektonicky zajímavým průčelím.“ Uvedený návrh byl schválen usnesením Rady Národního výboru hl. m. Prahy č. 141 ze dne 22. 12. 1964. Tvrzení MK o tom, co před více než padesáti lety bylo údajně chápáno pod pojmem „usedlost“, nemá oporu ve spisovém materiálu, ani ve shora uvedeném návrhu Rady NV HMP. Z předmětného návrhu a jeho odůvodnění naopak vyplývá, že objekty byly do seznamu zahrnuty se sjednocující formou popisů, vystihujících ve zkratce vývoj objektu a tím i hlavní podstatu jeho ochrany z kulturního hlediska (sjednocující forma popisů je z podoby seznamu patrna). Ovšem ani případná stručnost zvolené sjednocující formy seznamu nebrání tomu, aby z popisu bylo jasné patrné, co je z památkového hlediska na každé památce zajímavé. V případě „usedlosti Pernikářka“ je zjevné, že z kulturního (památkového) hlediska zajímavá pouze stavba č.p. 59, která má dle popisu architektonicky zajímavé průčelí. Pokud by tomu bylo jinak, byla by

uvedená skutečnost bezpochyby v popisu zohledněna, což je patrné z popisů dalších objektů na str. 166, kde památkově zajímavé objekty či prvky u jednotlivých staveb jsou zvlášť zmíněny (např. u čp. 83 - trámové stropy a druhá usedlost v zahradě či u čp. 84 – do dvora zachována stará vrata, ve dvoře sluneční hodiny atd.). Za zcela neadekvátní a pro dané řízení i irrelevantní je pak odkaz MK na zápis památky „Pražský hrad“.

Pokud jde o usnesení Rady Národního výboru hl. m. Prahy č. 141 ze dne 22. 12. 1964, je třeba důrazně odmítnout tvrzení MK, že toto usnesení je ono zákonem požadované rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP a § 1 odst. 3 vyhlášky a uvedeným aktem schválení – deklaratorním rozhodnutím formou usnesení byla splněna podmínka pro zápis historicky spolu související jednotky do státního seznamu daná § 7 odst. 3 ZKP, neboť takový závěr není správný a z žádného dokumentu nevyplývá. Zdůrazňuje-li MK opakovaně v napadeném rozhodnutí, že „rozhodnutí o zápisu ve smyslu § 7 odst. 3 Zákona OKP a § 1 odst. 3 vyhlášky nebylo rozhodnutím správním, nýbrž deklaratorním“, jedná se buď o nepochopení problematiky anebo o vědomou záměnu. V této souvislosti je třeba upozornit, že ačkoli rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP bylo „jen“ deklaratorní, jednalo se současně o správní akt. I deklaratorní rozhodnutí je totiž individuálním správním aktem a rozhodnutím podle správního řádu a jako takové má splňovat všechny náležitosti rozhodnutí (obsahové, formální) a má mít typické prvky pro rozhodnutí (platnost, právní moc - § 4 odst. 2 vyhlášky). Deklaratorní rozhodnutí autoritativně zjišťuje a potvrzuje již existující vztahy správního práva a působí i do minulosti (ex tunc). Tato rozhodnutí jsou vydávána, když je existence vztahů sporná či pochybná nebo když potvrzení závisí na výkladu neurčitěho právního pojmu. Deklaratorní rozhodnutí tedy na vztazích samotných nic nemění, posiluje však právní jistotu, což je patrné i v případě odvolatele.“

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP a § 1 odst. 3 vyhlášky bylo (mělo být vydáno) ve správním řízení, podle tehdy platných správních řádů - vládní nařízení č. 20/1955 Sb., o řízení ve věcech správních (správní řád), vládní nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení, a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť bylo rozhodováno o právech, oprávněných zájmech nebo povinnostech účastníků řízení, což je předmětem i deklaratorního rozhodnutí, jak ostatně již v minulosti uvedlo i samo Ministerstvo kultury. Zákon o kulturních památkách byl zvláštním zákonem (lex specialis) k uvedeným správním řádům a ač není v ZKP princip subsidiarity správního řádu výslovně uveden, je třeba mít za to, že při rozhodování o evidenci památek se měl použít podpůrně správní řád. Obecně platí, že přednost má speciální úprava, je-li ve zvláštních zákonech obsažena, pokud tomu tak není (a nebylo-li rozhodování výslovně zcela vyloučeno z jeho působnosti, což v daném případě nebylo), použije se správní řád.

V návaznosti na výše uvedené je zjevné, že usnesení č. 141 ze dne 22. 12. 1964 nemá náležitosti správního aktu, a to ani deklaratorního, a nelze jej v žádném případě považovat za rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP. Uvádí-li proto MK v Napadeném rozhodnutí v reakci na námitky odvolatele obsažené v jeho vyjádření, že: „Žadatel zaměňuje druhotné rozhodnutí z roku 1968, které obsahuje řadu pochybení proti liteře zákona (např. je vydáno jako správní, ačkoli zákon č. 22/1958 Sb. žádné správní řízení nepředepisuje)“, jedná se v návaznosti na shora uvedené zjevně o nesprávný výklad příslušných právních předpisů.

Za zcela nesprávné je třeba považovat i další tvrzení MK, že: „Vzhledem k tisícům zápisů, schválených 22. 12. 1964, byl vlastník usedlosti vyrozuměn o zápisu až po dvou letech – dle žadatelem předložené kopie konceptu rozhodnutí se tak stalo v prosinci 1966, Zákon OKP ani Vyhláška však žádnou lhůtu pro zaslání vyrozumění nestanovuje.“ Uvedený závěr ze spisu nevyplývá a jedná se tak zjevně o ničím nepodloženou konstrukci vytvořenou MK. Z dokumentů ze spisu vyplývá pouze to, že vlastníkově shora uvedených nemovitostí

bylo Pražským střediskem státní památkové péče a ochrany přírody dne 16. 12. 1966 zasláno předběžné oznámení, na které navazovalo rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP o zápisu do státního seznamu nemovitých kulturních památek ze dne 15. 10. 1968. Předběžné oznámení není ale rozhodně vyrozuměním o zápisu podle § 5 Vyhlášky, jak snad dovozuje MK.

Z dalších dokumentů ve spise pak plyne, že v souladu se shora citovanými ustanoveními ZKP a Vyhlášky bylo ve vztahu k zapsaným nemovitostem vydáno jediné rozhodnutí, a to rozhodnutí Kulturní správy Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 15. 10. 1968, č.j. kult/4 – 2201/1968, o zápisu do státního seznamu nemovitých kulturních památek adresované Obvodnímu podniku bytového hospodářství, Praha 6 (dále jen „OPBH“). Jak vyplývá z textu rozhodnutí, bylo předmětné rozhodnutí vydáno podle § 2 odst. 3 a § 7 odst. 3 ZKP a v souladu s Vyhláškou a zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a na jeho základě bylo rozhodnuto, že „stavba čp. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice, je kulturní památkou a zapisuje se do státního seznamu nemovitých kulturních památek“.

Dne 15. 10. 1968 pak Kulturní správa Národního výboru hl. m. Prahy vydala rovněž rozhodnutí č.j. kult/4 – 2154/68, podle kterého bylo rozhodnuto, že „kaplička sv. Michala v Praze 6, Na Pernikářce“ (dále jen „kaplička“) je kulturní památkou a zapisuje se do státního seznamu nemovitých kulturních památek. Odvolateli je známo, že předmětné rozhodnutí se netýká „usedlosti Pernikářka“, jak uvedl již ve svých přechozích podáních, avšak toto rozhodnutí, které bylo vydáno nejen ve stejný den a stejným orgánem, ale i stejným způsobem (s odkazem na ust. § 7 odst. 3 ZKP a správní řád), zjevně dokládá zákonný postup.

Předmětná rozhodnutí tak potvrzují shora uvedený závěr, že pro zápis památky do seznamu památek byla nezbytná existence rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP. Současně je také zřejmé, že v případě, kdy ohledně památky žádné správní rozhodnutí o zápisu do seznamu památek vydáno nebylo, nemohla být taková věc do seznamu památek zapsána, resp. pokud k zápisu došlo, byl takový zápis nezákonný či dokonce nulitní.

Odkaz na ust. § 7 odst. 3 ZKP tak potvrzuje, že se jednalo právě o to rozhodnutí, na jehož základě bylo možno provést zápis věci do seznamu památek. Rozhodnutí bylo správním aktem vydaným v souladu se správním řádem, neboť jak uvedeno výše, i deklaratorní rozhodnutí je správním aktem, které musí obsahovat náležitosti rozhodnutí. Proto také v souladu se správním řádem doručováno účastníkům a bylo možno podat proti němu odvolání.

Opírá-li MK své rozhodnutí o zápis z roku 1964, je třeba uvést, že i přes ust. § 7 odst. 3 ZKP a předpoklad existence rozhodnutí pro zápis do seznamu památek docházelo k tomu, že příslušná ustanovení nebyla dodržována a do seznamu památek byly zapisovány i věci, o jejichž zápisu do seznamu památek nebylo vydáno žádné rozhodnutí příslušného výkonného orgánu krajského národního výboru. Uvedený postup totiž pravděpodobně představoval nejjednodušší a nejpřehlednější prostředek pro evidenci všech věcí, které byly ve smyslu ZKP považovány za památky (aniž by o tom muselo být vydáno řádné správní rozhodnutí). Takový postup je zřejmý i z výpisu ze seznamu památek z roku 1964, na který v Napadeném rozhodnutí odkazuje MK, z něhož vyplývá, že ve stejný den byl proveden soupis jednotlivých objektů nacházejících se v Praze 6 – Dejvice, kdy každý z objektů dostal své pořadové číslo. Je tedy zřejmé, že řada památek byla do seznamu památek zapsána pouze pro pořádek, aniž by se přitom kdokoli zabýval odlišností mezi zápisem věci do seznamu památek bez vydání příslušného rozhodnutí (pro pořádek/přehlednost) a zápisem věci na základě příslušného rozhodnutí, což bylo bezpochyby dáno i skutečností, že většina zapisovaných věcí byla ve vlastnictví státu. Toto nakonec potvrzuje i sám NPÚ, když na svých webových stránkách uvádí: „Krátkce po svém založení SÚPPOP (Státní ústav památkové péče a ochrany přírody) odborně řídil zřízení Státního seznamu nemovitých a movitých kulturních památek. Byl to

úkol zásadního významu, pro který ústav vytvořil kvalifikovanou metodiku, vzorové zpracování soupisových listů a zaškolení odborných pracovníků tehdy nově zakládaných krajských středisek státní památkové péče a ochrany přírody. Úroveň zpracování úkolu však byla bohužel snížena nesmyslně krátkým termínem (1962–1963) a účastí řady nedostatečně kvalifikovaných externích pracovníků.“ - <http://www.npu.cz/pro-odborniky/pracoviste-npu/generalni-reditelstvi/souhrnne-informace-a-historie/>

To, že docházelo k pochybení a zápisům bez vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 3 ZKP a § 1 odst. 3 Vyhlášky, nic nemění na skutečnosti, že k zápisu do seznamu památek v souladu se zákonem mělo být takové deklaratorní rozhodnutí vydáno.

Jak navíc vyplývá z jednotlivých dokumentů, je zřejmé, že v průběhu doby docházelo nejen k svévolným zápisům do seznamu památek, ale i k dalším úpravám (rozšíření) obsahu zápisů, aniž by pro uvedené změny existovalo jakékoli rozhodnutí. To je patrné i u zápisů týkajících se „budovy č.p. 59“/„Usedlosti Pernikářka“, kdy z historických listin plyne, že sami památkáři v roce 1962 terminologicky pod pojem „objekt č.p. 59“ automaticky nezahrnovali hospodářskou budovu, ale výslovně uváděli „hospodářskou budovu“ samostatně vedle „objektu č.p. 59“. Přehlédnout pak nelze ani změny rozsahu obsažené v nedávné korespondenci NPÚ (sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci), kdy v dopise ze dne 13. 10. 2006, zn. NPÚ-302/7565/06, adresovaném Akademii věd ČR se uvádí, že předmětem památkové ochrany a evidence pod r.č. 40490/1-1486 je „venkovská usedlost – předměstská, Pernikářka čp. 59, se svými částmi (stavba usedlosti, zahrada, ohradní zeď s kapličkou) a pozemky parc. č. 1272 (dnes 1272/1, 1272/2), 1273/1, 1273/2, 1273/3 a 1273/4 až 20 (bez staveb), Praha 6, Na Pernikářce 15“, zatímco ve „stejném“ sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci ze dne 18. 8. 2014, č. j. NPÚ-310/63933/14, adresovaném odvolateli, NPÚ uvádí, že předmětem památkové ochrany je „Předměstská usedlost Pernikářka, se svými částmi (obytná budova čp. 59, hospodářské budovy, ohradní zeď s kapličkou, brána s brankou, dvůr a zahrada) a pozemky parc. č. 1272/1-2, 1273/1-20, 1273/29 a 1273/35), kat. ú. Dejvice“. Není přitom známo žádné rozhodnutí, které by uvedené rozšíření odůvodnilo.

Dne 1. 1. 1988 nabyt účinnosti zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „ZPP“). Podle ust. § 42 odst. 1 ZPP platí, že „kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona“. Uvedené ustanovení tak přiznalo statut kulturní památky podle ZPP i těm památkám, které byly v souladu se (podle) ZKP, tj. na základě příslušných rozhodnutí, zapsány do seznamu památek. Ustanovení § 42 odst. 1 ZPP nelze v žádném případě vykládat tak, že se vztahuje na veškeré věci, které byly do seznamu památek (jakýmkoli způsobem) zapsány, neboť jak je patrné v případě zbývajících nemovitostí, existovaly i takové památky, které byly do seznamu památek zapsány svévolně, bez vydání příslušného rozhodnutí a tudíž protiprávně. S ohledem na ust. § 2 odst. 3 ZKP mohly být sice tyto věci v minulosti považovány za památky, avšak jen za účinnosti ZKP, neboť stávající úprava je odlišná a institut obsažený v ust. § 2 odst. 3 ZKP nepřevzala. Uvedený závěr ostatně potvrzuje i soudní judikatura, na kterou MK na podporu své argumentace odkazuje. Jak vyplývá z předmětného rozhodnutí NSS ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 3 As 26/2008, soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že „Rozhodnutí o zápisu kulturní památky do státního seznamu kulturních památek podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l., o evidenci kulturních památek, nelze úspěšně zpochybňovat v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku“. NSS tak v předmětném rozhodnutí nehovoří o jakémkoli svévolném zápisu, ale o pravomocném rozhodnutí o zápisu kulturní památky do státního seznamu kulturních památek podle § 7 odst. 3 ZKP a § 1 odst. 3 Vyhlášky. V návaznosti na shora uvedené je tak zřejmé, že věci zapsané v seznamu památek

bez zákonného zápisu podle ust. § 7 odst. 3 ZKP pozbyly s účinností ZPP svůj statut kulturní památky, neboť ustanovení § 42 odst. 1 ZPP nikdy nemohlo založit jejich památkovou ochranu a „zhojit“ nezákonnost jejich zápisu do seznamu památek (v případě nicotnosti je pak uvedené zcela vyloučenou).

Ze spisu MK jednoznačně vyplývá, že v případě „usedlosti Pernikářka“ náležitosti ZKP splňovalo pouze výše uvedené rozhodnutí, na jehož základě byla kulturní památkou prohlášena stavba č.p. 59. Předmětné deklaratorní rozhodnutí tak odstranilo jakékoli případné pochyby o rozsahu památkové ochrany jednotlivých částí „usedlosti Pernikářka“. Na uvedené skutečnost nic nezměnily ani podklady, které si Ministerstvo kultury vyžádalo od NPÚ, neboť mezi nimi není žádný dokument, který by legalizoval zápis jakýchkoli dalších nemovitostí (vedle budovy č.p. 59) do Ústředního seznamu kulturních památek ČR. Z uvedeného tak současně plyne, že u zbývajících nemovitostí došlo postupně v průběhu let k zápisu do seznamu památek nezákonně. S ohledem na jednoznačnost specifikace kulturní památky v rozhodnutí, není možné ani žádným extenzivním výkladem dospět k závěru, že by se rozhodnutí snad mohlo vztahovat i na zbývajících nemovitosti. Rozhodnutí se týkalo výlučně budovy č.p. 59 a jenom k této nemovitosti bylo způsobilé založit památkovou ochranu.

Uvedený závěr pak potvrzují i dále uvedené skutečnosti: Adresátem rozhodnutí byl OPBH, který byl v té době v rámci správy národního majetku správcem budovy č.p. 59 a pozemků OPBH. Zbývajících nemovitostí (tj. pozemky ČSAV včetně svých součástí a hospodářská budova) byly v dané době svěřeny do správy Československé akademie věd. V návaznosti na výše uvedená ustanovení je tak nesporné, že jakékoli rozhodnutí, kterým by v dané době mělo být ve smyslu § 7 odst. 3 ZKP rozhodnuto o zápisu hospodářské budovy a pozemků ČSAV do seznamu památek, by muselo být vydáno v řízení, jehož účastníkem by byla ČSAV, jíž by také takové rozhodnutí muselo být adresováno a řádně oznámeno v souladu s ust. § 51 správního řádu, tak jako tomu bylo v případě rozhodnutí a OPBH. Odvolatel má za prokázané, že s ČSAV žádné příslušné řízení vedeno nebylo, ČSAV nebylo žádné rozhodnutí ohledně zápisu zbývajících nemovitostí do seznamu památek adresováno a tudíž ani doručeno a neexistoval tak žádný podklad pro zákonný zápis těchto nemovitostí do seznamu památek.

Z rozhodnutí vyplývá, že Kulturní správa Národního výboru hl. m. Prahy si při jeho vydání řádně zjistila veškeré informace o tom, kdo je skutečným správcem budovy č. p. 59 (pravděpodobně z Pozemkové knihy, resp. evidence nemovitostí), neboť rozhodnutí bylo adresováno OPBH, ačkoli v evidenčním listu nemovité kulturní památky, na kterém byla tehdy budova č.p. 59 zapsána, byla jako správce budovy č.p. 59 chybně uvedena ČSAV. Lze tak důvodně předpokládat, že uvedený orgán byl obeznámen i s tím, kdo je správcem zbývajících nemovitostí a pokud příslušný orgán postupoval tak, jak postupoval, lze jednoznačně dovodit, že sledovaným záměrem bylo vztáhnout rozhodnutí pouze na budovu č.p. 59 a nikoli též na zbývajících nemovitosti, zejména hospodářskou budovu a pozemky ČSAV, které byly ve správě ČSAV. Vzhledem k tomu že proti rozhodnutím příslušného orgánu bylo možné podat odvolání (a před vydáním rozhodnutím námitky či připomínky), je nepochybné, že kdyby záměrem příslušného orgánu bylo zahrnout do rozhodnutí též hospodářskou budovu a pozemky ČSAV, zvolila by jiný postup, zejména by mezi adresáty rozhodnutí zahrnula též ČSAV, k čemuž však nedošlo.

Podle ust. § 142 odst. 1 SprŘ správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. V případě shora uvedených nemovitostí ve vlastnictví odvolatele existuje a trvá právní vztah pouze ve vztahu k budově č.p. 59 a vznikl na základě rozhodnutí. S ohledem na shora

uvedené je zřejmé, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení věci, kdy MK neposoudilo všechny dostupné dokumenty a relevantní předpisy, resp. je posoudilo nesprávně.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem, kdy je zřejmé, že zbývající nemovitosti byly do seznamu památek zapsány nezákonně a v důsledku toho se nemohly stát ani kulturními památkami podle ZPP, navrhuje tímto odvolatel, aby ministr kultury napadené rozhodnutí změnil tak, že rozsah kulturní památky evidované v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod r.č. 40490/1-1486 je: obytná budova č.p. 59, která je součástí pozemku parc. č. 1272/2, k.ú. Dejvice, obec Praha.“

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že z obsahu správního spisu vyplývá, že v rámci „usedlosti Pernikářka“ byla řádně zapsána do seznamu kulturních památek pouze stavba č.p. 59 (obytná budova), a to na základě rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2201/1968, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968, kterým byl do seznamu kulturních památek zapsán objekt „č.p. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“. Dále konstatuji, že v tomto řízení nebyla zjištěna existence žádného obdobného rozhodnutí z předmětného období, které by bylo řádným podkladem pro zapsání ostatních dotčených nemovitostí (tj. zejména hospodářské budovy, ohradní zdi s kapličkou, brány s brankou, dvora a zahrady). Tyto ostatní nemovitosti tak byly zapsány do seznamu kulturní památek bez zákonného podkladu, a jejich zápis je tedy nulitní a nelze je považovat za kulturní památky.

Dále připomínám, že označování budov se s účinností od 22. 9. 1961 do 12. 11. 2000 řídilo vyhláškou č. 97/1961 Sb., kde je v § 6 odst. 2 stanoveno, že vedlejší budovy se neoznačují zvláštními popisnými čísly, nýbrž náležejí k popisnému číslu hlavní budovy. Mám tak za to, že vzhledem k tomu, že hospodářská budova v rozhodném období neměla vlastní číslo popisné, bylo nutno v návrzích i rozhodnutích ve věci zápisů kulturních památek velmi podrobně slovně specifikovat takové vedlejší budovy a jiné stavby bez č.p., přesto je v rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2201/1968, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968 uvedeno pouze „č.p. 59 Na Pernikářce, Praha 6 – Dejvice“.

Zdůrazňuji, že rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2201/1968, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968 se týká výlučně budovy č.p. 59. Adresátem tohoto rozhodnutí byl OPBH, který byl v té době v rámci správy národního majetku správcem budovy č.p. 59 a pozemků OPBH. Zbývající nemovitosti (tj. pozemky ČSAV včetně svých součástí a hospodářská budova) byly v dané době svěřeny do správy Československé akademie věd (ČSAV). V návaznosti na výše uvedená ustanovení je tak nesporné, že jakékoli rozhodnutí, kterým by v dané době mělo být ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. rozhodnuto o zápisu hospodářské budovy a pozemků ve správě ČSAV do seznamu památek, by muselo být vydáno v řízení, jehož účastníkem by byla ČSAV, jíž by také takové rozhodnutí muselo být adresováno a řádně oznámeno v souladu s ust. § 51 správního řádu č. 71/1967 Sb., tak jako tomu bylo v případě rozhodnutí u OPBH. Z tohoto rozhodnutí dále vyplývá, že Kulturní správa Národního výboru hl. m. Prahy si při jeho vydání řádně zjistila veškeré informace o tom, kdo je skutečným správcem budovy č. p. 59 (z pozemkové knihy, resp. evidence nemovitostí), neboť rozhodnutí bylo adresováno OPBH, ačkoli v evidenčním listu nemovité kulturní památky, na kterém byla tehdy budova č.p. 59 zapsána, byla jako správce budovy č.p. 59 chybně uvedena ČSAV. Lze tak důvodně předpokládat, že uvedený orgán byl obeznámen i s tím, kdo je správcem zbývajících nemovitostí a pokud příslušný orgán postupoval tak, jak

postupoval, lze jednoznačně dovodit, že sledovaným záměrem bylo vztáhnout rozhodnutí pouze na budovu č.p. 59 a nikoli též na zbývající nemovitosti, zejména hospodářskou budovu a pozemky ve správě ČSAV.

Rovněž jsem shledal, že v návrhu Pražského střediska státní památkové péče a ochrany přírody, kterým vybralo a předložilo ke schválení Radě Národního výboru hl. m. Prahy (schválen usnesením Rady Národního výboru hlavního města č. 141 ze dne 22. 12. 1964), seznam nemovitých kulturních památek k rozhodnutí podle zákona č. 22/1958 Sb. o zapsání do seznamu kulturních památek, je předmětná kulturní památka uvedena na straně 166 takto: „Čp. 59 – Usedlost Pernikářka se zahradou – Na Pernikářce č. 15. Stavba z konce 18. století, ranně klasicistní usedlost s architektonicky zajímavým průčelím.“ K tomu uvádím, že v tomto popisu je uvedeno slovo „stavba“, tedy v jednotném čísle, přičemž v rámci celé usedlosti ranně klasicistní s architektonicky zajímavým průčelím je pouze jediná stavba, a to obytná budova čp. 59, kdežto hospodářská budova bez č.p. byla postavena později, není v ranně klasicistním slohu a nemá průčelí, které by bylo možno označit za zajímavé. V tomto směru proto není uvedený návrh v rozporu s následně vydaným rozhodnutím Národního výboru hl. m. Prahy č.j. kult/4 – 2201/1968, zn. 457/1 ze dne 15. 10. 1968.

K rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 26/2008 – 72 ze dne 16. 7. 2008, na nějž je odkazováno v napadeném rozhodnutí, uvádím, že tento rozsudek se týkal případu, kdy nebyl zjištěn žádný podklad (rozhodnutí), na základě kterého došlo k zápisu do seznamu kulturních památek, proto závěry tohoto rozsudku nelze aplikovat na nyní řešený případ.

Na základě výše uvedeného mi proto nezbylo než rozkladu vyhovět a změnit rozkladem napadené rozhodnutí tak, že se podle § 142 odst. 1 správního řádu určuje, že kulturní památkou je pouze obytná budova č.p. 59 na pozemku parc. č. 1272/2, neboť v případě ostatních nemovitostí (hospodářská budova, ohradní zeď s kapličkou, brána s brankou, dvůr a zahrada) nebyla prokázána existence řádného právního podkladu pro jejich zápis do seznamu kulturních památek a jejich zápis je tak nicotný (nulitní) a nelze k němu přihlížet.

V této souvislosti připomínám, že podle § 182 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), se jeho ustanovení o nicotnosti (§ 77 a § 78) použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona, tj. po 1. 1. 2006. Mezi takové úkony patří i zápis věci do seznamu kulturních památek. Jak je uvedeno v publikaci Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. Vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 1436, „Existují-li takové sporné případy, tzn. případy, které nebyly předmětem posuzování ze strany správních soudů buď podle páté části občanského soudního řádu (do 31. 12. 2002), nebo na základě soudního řádu správního (po 1. 1. 2003), a nedošlo k tomu, že by soudy prohlásily nicotnost určitého rozhodnutí (zde úkonu), je možné využít § 142, tzn. ustanovení upravující řízení o určení právního vztahu. V tomto řízení je možné, byť to § 142 odst. 1 výslovně neříká, vydat deklaratorní rozhodnutí i o tom, že žádný právní vztah nikdy nevznikl, tedy např. že nevznikl na základě vydaného rozhodnutí (provedeného úkonu) z toho důvodu, že šlo o rozhodnutí nicotné (nicotný úkon), tedy rozhodnutí (úkon), které nebylo pro závažné vady s to vyvolat právní účinky.“ Právě takto stanoveným postupem podle § 142 odst. 1 správního řádu jsem tedy rozhodl, že je nicotný (nulitní) úkon správního orgánu, kterým byly bez řádného právního podkladu do seznamu kulturních památek zapsány předmětné nemovitosti (tj. hospodářská budova, ohradní zeď s kapličkou, brána s brankou, dvůr a zahrada). Proto je tento jejich zápis nicotný (nulitní), když pro své závažné vady (absenci řádného právního podkladu) není s to vyvolat právní účinky.

Ostatní skutečnosti, které vyplývají z napadeného rozhodnutí, z řízení, jež mu předcházelo, jakož i z rozkladu a jeho doplnění, byly přezkoumány a bylo shledáno, že pro výrok tohoto rozhodnutí o rozkladu nejsou podstatné a nemají na něj vliv.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

otisk úředního razítka

Mgr. Daniel Herman, v. r.
ministr kultury

JUDr. Ing. Martina Šourková, advokátka, Trojanova 12, 120 00 Praha 2

Nová Pernikářka a.s., Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

Na vědomí obdrží: Ministerstvo kultury, OPP/O, zde

Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1

Národní památkový ústav, ú.o.p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1

Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1

Vacková Renata

Od: Strupek Petr [Petr.Strupek@mkcr.cz]
Odesláno: 9. září 2016 15:23
Komu: vackova.renata@npu.cz
Kopie: Dvořáková Jana
Předmět: RE: usedlost Pernikářka
Podepsáno: petr.strupek@mkcr.cz
Přílohy: MK 34092 2016 OLP -usedlost Pernikářka P6 -rozh o rozkl.pdf; MK 34092 2016 OLP -doručenka Nová Pernikářka as -20 5 2016.pdf; MK 34092 2016 OLP -doručenka JUDr Ing Šourková -20 5 2016.pdf

Dobrý den,

druhoinstanční rozhodnutí ministra MK 34092/2016 OLP ze dne 18. 5. 2016 nabylo právní moci dnem jeho doručení do datové schránky právního zástupci účastníka (JUDr. Ing. Martina Šourková, advokátka), tj. dne 20. 5. 2015 – viz doručenska v příloze.

Dne 20. 5. 2016 rovněž došlo k doručení tohoto rozhodnutí do datové schránky účastníka (společnost Nová Pernikářka, a.s.) – viz doručenska v příloze.

Vzhledem k tomu, že jde o druhoinstanční rozhodnutí, které nelze napadnout opravným prostředkem (viz poučení v jeho závěru), pak toto rozhodnutí nabývá právní moci jeho doručení účastníkovi, resp. jeho právního zástupci, pokud jej má.

S pozdravem

JUDr. Petr Strupek

tajemník rozkladové komise

Ministerstvo kultury
odbor legislativní a právní

T +420 257 085 318

E petr.strupek@mkcr.cz

W www.mkcr.cz; twitter.com/minkultury; facebook.com/ministerstvokulturycr

A kancelář (office) Milady Horákové 139, 160 41, Praha 6

A sídlo (official) Maltézské náměstí 1, 118 11, Praha 1

From: Dvořáková Jana

Sent: Friday, September 09, 2016 2:09 PM

To: Strupek Petr

Cc: vackova.renata@npu.cz

Subject: FW: usedlost Pernikářka

Dobrý den pane doktore,

NPÚ potřebuje vyznačit datum nabytí právní moci na rozhodnutí, aby učinit podání na katastr. Přeposílám Vám proto kontakt na paní Vackovou, která to vyřizuje.

Zdraví Jana Dvořáková

From: Vacková Renata [<mailto:vackova.renata@npu.cz>]

Sent: Friday, September 09, 2016 9:42 AM

To: Dvořáková Jana

Subject: usedlost Pernikářka

Dobrý den,

Znovu se ožívám kvůli KP usedlosti Pernikářka a to z důvodu chybějícího Rozhodnutí o určení právního vztahu, které by reagovalo na Rozhodnutí ministra kultury ze dne 18.5.2016 čj. MK 34092/2016 OLP (posílám v příloze). Když jsme spolu

12.9.2016

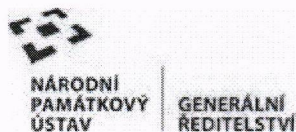
hovořili telefonicky, říkala jste mi, že jej ještě nemáte.

Vzhledem k tomu, že se na naše pracoviště opakovaně obrací vlastníci KP a žádá opravu údajů ve smyslu Rozhodnutí o rozkladu jak v Ústředním seznamu kulturních památek tak na Katastru nemovitostí, prosím o vydání Rozhodnutí o právním vztahu s vyznačením právní mocí, abychom tyto úpravy v rozsahu KP mohli provést.

Děkuji.

Renata Vacková

oddělení nemovitých památek

Valdštejnské nám. 3/162

118 01 Praha 1 - Malá Strana

tel.: 257 010 123

fe - mail: vackova.renata@npu.cz

<http://www.npu.cz>

DORUČENKA

ID zprávy: 372000729

Odesílatel

Ministerstvo kultury, Maltézské náměstí 1, 11811

ID DS

8spaur

Příjemce

Nová Pernikářka a.s., Opletalova 1284/37, 11000 Praha 1

ID DS

rjzfbhr

Obecné informace

Věc: Rozh o rozkl proti rozh MK 10806/2016 OPP z 12.2.2016 (usedlost Pernikářka)

Zmocnění: 0 / 0

§

odstavec

písmeno

Naše ČJ: MK 34092/2016 OLP

Naše sp.zn.: MK-S 6372/2016 OLP

PID : MKCRX009THEB

Vaše ČJ:

Vaše sp.zn.:

K rukám:

Do vl. rukou: ☐Zakázat doručení fiktí ☐**Informace o dodání a doručení**

Datum a čas:

Dodejka: 20.05.2016 10:34:37

Doručenka: 20.05.2016

Události

Čas: 20.05.2016 10:34:29

Popis: EV0: Datová zpráva byla podána.

Čas: 20.05.2016 10:34:29

Popis: EV5: Datová zpráva byla dodána do datové schránky příjemce. Je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci vystupující v postavení orgánu veřejné moci, byla datová zpráva tímto okamžikem doručena.

Čas: 20.05.2016 11:17:32

Popis: EV11: Přihlásila se oprávněná osoba ve smyslu §8, odst. 1 až 4 zákona č.300/2008 Sb. v platném znění. Datová zpráva je nyní doručena. Případné dřívější datum doručení fiktí nebo doručení dodáním do schránky orgánu veřejné moci není dotčeno.

Seznam odeslaných souborů

MK 34092 2016 OLP -usedlost Pernikářka P6 -rozh o rozkl.pdf

DORUČENKA

ID zprávy: 372000737

Odesílatel

Ministerstvo kultury, Maltézské náměstí 1, 11811

ID DS

8spaaur

Příjemce

JUDr. Ing. Martina Šourková, advokát, Trojanova 2022/12, 12000 Praha 2

ID DS

ud4f68m

Obecné informace

Věc: Rozh o rozkl proti rozh MK 10806/2016 OPP z 12.2.2016 (usedlost Pernikářka)

Zmocnění: 0 / 0

§

odstavec

písmeno

Naše ČJ: MK 34092/2016 OLP

Naše sp.zn.: MK-S 6372/2016 OLP

Vaše ČJ:

PID : MKCRX009THEB

Vaše sp.zn.:

K rukám:

Do vl. rukou: ☐Zakázat doručení fikcí ☐**Informace o dodání a doručení**

Datum a čas:

Dodejka: 20.05.2016 10:34:37

Doručenka: 20.05.2016

Události

Čas: 20.05.2016 10:34:32

Popis: EV0: Datová zpráva byla podána.

Čas: 20.05.2016 10:34:32

Popis: EV5: Datová zpráva byla dodána do datové schránky příjemce. Je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci vystupující v postavení orgánu veřejné moci, byla datová zpráva tímto okamžikem doručena.

Čas: 20.05.2016 10:42:50

Popis: EV11: Přihlásila se oprávněná osoba ve smyslu §8, odst. 1 až 4 zákona č.300/2008 Sb. v platném znění. Datová zpráva je nyní doručena. Případné dřívější datum doručení fikcí nebo doručení dodáním do schránky orgánu veřejné moci není dotčeno.

Seznam odeslaných souborů

MK 34092 2016 OLP -usedlost Pernikářka P6 -rozh o rozkl.pdf